

Vacanță în pandemie

La finalul anului 2019, nu m-am gândit nicidecum că se va întâmpla vreodată să prindem o pandemie, să luăm parte la o astfel de catastrofă la nivel mondial.

Când am auzit pentru prima dată că a apărut acest virus în China, eram ferm convinsă că totul se va rezolva cât se poate de repede și că nu se va răspândi și în alte țări, bazându-mă pe că ei au totul sub control, dar se pare ca m-am înșelat amarnic.

Încet, încet, începeam auzeam la televizor, la știri, vești îngrozitoare cum că acest virus s-a răspândit și în alte țări, precum Italia sau Germania. Eu încă încercam să îmi fac speranțe, repetându-mi că va fi bine, că se va rezolva totul fără să intrăm și noi în carantină, dar totuși, s-a ajuns la ziua în care și la noi în țară au fost anunțate primele cazuri de covid.

La ore, auzeam profesorii cum spuneau că se vor închide școlile pentru două săptămâni, dar după aceea totul va fi bine și ne vom revedea cu toții sănătoși și voioși. Am luat în considerare acele două săptămâni ca fiind o minivacanță, stând în casă, relaxându-mă, vorbind cu prietenii și așteptând ca totul să treacă și să revenim la școală, la normal.

Din două săptămâni s-au făcut trei, iar mai apoi patru, și tot așa. Primele două săptămâni s-au închis doar școlile, dar mai apoi au închis și restaurantelor, urmând locurile de muncă. Pentru mine era o schimbare la care nu mă așteptam, dar mă bucuram pentru că nu mai făceam școală, chiar dacă urma să avem un examen care ne poate schimba viitorul, unde și cu cine ne vom petrece următorii 4 ani din viața noastră.

S-a instaurat, în cele din urmă și carantina. Era un lucru nou pentru fiecare dintre noi, ceva care vedeam numai în filmele S.F., în cele legate de apocalipsă, doar că, în cazul de față, nu era o "invazie zombi", cum este în majoritatea filmelor, ci o pandemie.

În fiecare seară, chiar și în timpul zilei vedeam cum patrulează poliția pe străzile orașului, unde odinioară, se aflau oameni fericiți, sau mai puțin fericiți, care mergeau sau veneau de la serviciu, care se întâlneau sau se despărțeau de prieteni, dar acum, era pustiu. Mai zăreai în depărtare, câteodată, o pasăre care zbura fără griji printre ramurile copacilor din parcul din fața blocului meu, sau un stăpân care își plimba liniștit câinele sau chiar pisica .

Nu eram eu o persoana care să iasă foarte mult, dar tot îmi era dor de aerul proaspăt din diminețile de școală, de răsăritul pe care îl prindeam în mașina în drum spre "serviciu" sau de momentele petrecute la, sau după școală cu prietenii. Aceste momente pe care de obicei le petreceam împreună afară, am ajuns să le petrecem pe telefon, vorbind cu orele, ajungând câteodată să și uităm de restul lumii. Mai încălcam câteodată regulile și ieșeam împreună cu mama până în parc, în weekenduri, să luăm aer proaspăt, filtrat de masca, desigur.

Să nu uităm de faptul că noi aveam școala, nu vacanța propriu-zisă. Făceam online, desigur, fiecare pe telefonul, tableta, laptopul sau pc-ul său. Orele erau de câte 50 de minute, pauzele de 10. Teoretic era ca la școală, doar că făceam numai câteva ore din orar, acelea fiind: română, matematică (materiile din care urma să dăm examenul peste câteva luni), fizică, istorie, geografie, dirigenție și încă alte câteva. Simțeam că avem mult mai mult de pregătit pentru școală. Era obositor!

Când am ajuns la final de clasa a 8-a, când trebuia să facem videoclipul acela, în care ne arătam toate amintirile frumoase pe care le-am strâns în ultimii 4 ani de când am format cu toții o familie, mi-am găsit și eu adevărații prieteni, cu care încă mai țin legătura, și cu care, din fericire, sunt încă în aceeași clasă. Prietenia noastră a început odată cu acel proiect, la care ne-am mai certat și noi, dar la care ne petreceam sau pierdeam (în unele cazuri), fericiți, timpul liber, care de când cu pandemia s-a cam dublat, chiar triplat. Stăteam aproximativ 6 ore și ne bucuram, râdeam, mai lucram ceva, într-un final, ajungând să ne dăm seama că nu am făcut aproape nimic. Termenul limită a sosit încet, încet iar noi încă nu am terminat ce era de terminat, adică pe scurt, un lucru tipic nouă, să facem totul pe ultima suta de metri. Din fericire, totul a ieșit bine, chiar mai bine decât am crezut, un videoclip făcut de 5 copii de clasa a 8-a, atunci. După ce am prezentat proiectul în fața clasei, pe zoom, ne-am dat seama că în mai puțin de 3 săptămâni urma examenul, dar asta nu ne-a oprit să continuăm să vorbim seară de seară, deoarece ne făceam temele și ce mai aveam în timpul zilei. Înainte cu o săptămână de acest examen, de care la toata lumea îi era frică din motive necunoscute, eu, ca o elevă ”silitoare”, abia atunci m-am pus să îmi repet toate lucrurile învățate până acum. Din fericire, totul, din nou, s-a terminat fericit.

Stresul a trecut și a sosit, într-un final, mult așteptata vară. Vara care trebuia să fie cea mai minunată de pana acum, deoarece am terminat un capitol din viața noastră de elev, urmând să începem după 3 luni de pauza unul nou.

Credeam că această vară are să fie ca toate celelalte: stau, dorm, mănânc, îmi petrec majoritatea timpului la prietena mea...dar se pare că m-am înșelat, din nou. Am ajuns să ies aproape zilnic cu prietenii cu care vorbeam la început doar pe telefon, numărul nostru mărindu-se, ajungând să fim un grup în adevăratul sens al cuvântului. Desigur, toate acestea se întâmplau după ce s-au mai relaxat toate restricțiile, totul revenind aproape la normal, mai puțin faptul că restaurantele încă erau închise și că trebuia să porți masca peste tot în locuri închise.

Din fericire, pe timpul verii, nu s-a mai reinstaurat acea carantina, în care nici să te duci la magazin nu mai puteai fără să îți scrii acel acord sau fără să riști să primești amendă. Cu prietenii, ne vedeam de fiecare dată într-un parc, Olosig, situat în orașul nostru natal, Oradea. Ne întâlneam acolo și ne așezam într-o ciupercuță, unde stăteam și vorbeam cu orele. Desigur, ne jucam și unele jocuri, precum cărți sau ”de-a prinselea”.

Această pandemie, nu pot să spun că ne-a afectat în mod direct, la nivel social, deoarece noi, copiii am rămas la fel cum eram înainte, poate unii am evoluat în bine. Pe mine, una, aceste ieșiri constante m-au făcut să realizez ce important este să ai prieteni, atât băieți cât și fete, să comunici și să fii mai deschis la nou, să încerci orice, să nu pornești cu gândul că ”oricum știu că nu are să îmi placă”, deoarece niciodată nu știi; poate îți va plăcea. Nici eu, nu m-am gândit, chiar și la începutul anului, că voi avea atâția prieteni cu care mă voi înțelege de minune și cu care pot să fiu eu însămi, fără să mă ascund sau să îmi fie frică ca voi fi judecată și că vor râde de mine. Niciodată nu mi-am imaginat că am să ies cu un grup în care vor fi mai mulți băieți decât fete, și să fim toți pe aceeași lungime de undă, să avem aproape aceleași idei. Mă bucur nespuse de mult că i-am găsit!

Când nu aveam chef să ieșim, ne duceam la unul dintre noi acasă, și ne uitam la un serial, film, videoclip sau ne jucam ceva jocuri pe pc. Acestea nu erau singurele activități pe care le făceam! Un lucru pe care nu credeam vreodată că am să îl fac cu prietenii este să

gătesc. Făceam tot felul de lucruri, și încă mai preparăm. Ne adunam toți pe un apel înainte cu o zi și ne organizam, stabilind lista de cumpărături, ca în ziua următoare să mergem la magazin după toate cele necesare. Desigur, pentru a ajunge la acel pas, mai întâi, trebuia să alegem ceea ce voiam să gătim. După multe discuții și sugestii propuse, care au fost refuzate din cauza dificultății de preparare sau din cauză că dură extrem de mult, ajungeam, în cele din urmă, să ne punem acord

Când nu ieșeam sau nu vorbeam cu bunii mei prieteni, stăteam acasă și îmi ajutam părinții la treburile casei sau pe tata să îmi facă mai frumoasă camera, să îmi construiască mobilierul. Nu era niciodată vreun moment în care să spun că mă plictisesc sau că nu am ce face, deoarece tot timpul îmi găseam ceva. Cititul nu era exclus, deoarece citeam în fiecare seară câteva pagini, chiar terminam o carte într-o zi dacă aceasta era pe gustul meu. Desigur, pe lângă citit, acasă, mai cântam și la pian. Nu am luat ore de pian decât vreo 5 sau 6, dar îmi place să fiu autodidactă și să învăț lucruri noi singura și prin intermediul internetului, pentru că ce nu poți să găsești în momentul de față pe internet? Totul este așa de ușor de căutat, de găsit.

Desigur, timpul mi-l ocupam și jucându-mă cu micuțul și drăguțul meu iepuraș, pe nume Muțu, pe care toți prietenii mei au început să-l iubească, din simplul motiv că este așa de pufoș și de prietenos cu alți oameni. Nu este fricos, nu fuge de persoane, ci, chiar din contră, caută atenție în orice loc și în orice moment, stând în preajma ta dacă ar putea toată ziua.

Acum, de când a reînceput școala online, toată ziua, cât este ea de lungă, stau în casă și îmi fac temele, citesc sau vorbesc pe telefon. Activitățile mele nu s-au prea schimbat, chiar din contra, am găsit mai multe lucruri de făcut. Cu toate acestea, aș prefera să fim cu toții la școală, deoarece noi pierdem acum momente frumoase cu colegii, momente la care nu ne gândim, pe care nu ni le putem imagina, deoarece nici măcar nu ne cunoaștem bine toți, fiind primul an împreună. Din cauza pandemiei, pot spune că am pierdut unele momente, care erau posibile doar odată în viață, cum ar fi festivitatea de final de a 8-a, banchetul sau balul bobocilor, care ar fi fost, mă gândesc adică, un moment de distracție maximă.

Așadar, această pandemie, pentru mine, nu a fost ceva care să mă afecteze în mod direct negativ. Da, ar fi fost minunat dacă nu ar fi existat sau dacă ar fi trecut mai repede, dar, din nefericire, eu nu pot ajuta cu nimic, decât să respect regulile impuse, să port masca tot timpul, să mă dezinfectez și, desigur, să nu folosesc transporturile în comun.

Din păcate, după începerea școlii în toamnă, nu a durat mult până s-au închis din nou din cauza acestui virus care cine știe când va dispărea, dacă o va face vreodată. Încerc să îmi mențin pozitivă gândirea. Îmi doresc să se găsească un vaccin, un antidot. Chiar dacă purtarea măștii a devenit o normalitate, și pe mine acest lucru nu mă deranjează de fel, tot aș prefera să fie ca acum un an, când puteam să vorbești cu oricine și să te duci oriunde, fără să-ți fie teamă că poate primești virusul.

Corodeanu Ștefania

Clasa a IX-a B

Liceul Greco-Catolic "Iuliu Maniu", Oradea

Prof. coordonator, Haș Emilia

